

Scénář na audioreportáž s paní Vlastou Vaněčkovou, Pelhřimov, ZŠ Krásovy domky

Tak u zámku stál po zuby ozbrojený Němec. ... A já jako malá holčička jsem za ním přišla. A teď jsem mu říkala: "Schießen Sie auch Hasen?", jestli taky střílí zajíce. A von nesměl mi odpovědět, protože oni se nesměli s náma bavit, a nemoh' se udržet smíchem a já furt stála a čekala jsem, že mi odpoví, ale neodpověděl mi, no.

Tohle nám řekla paní Vlasta Vaněčková, která se narodila před 2. světovou válkou. Zaujalo mě, že se nebála, i když byla jen o pár let mladší než my teď. Taky byla celý život sportovně založená a sama zažila hodně důležitých sportovních událostí!

To bylo zajímavý, třeba prvně já jsem na tom Vsesokolském sletě jedla jogurt, my jsme vůbec neznali jogurty, to jsme dostávali k svačině, no.

Teď si nedokážu představit, že bychom neměli jogurty, vždy když přijdu k paní Vaněčkové, tedy k mojí prababičce, tak jsou v lednici minimálně dva.

No, to bylo taky hrozný, byli jsme na chatě, tam jsme si udělali večer táborák, všecko v pohodě. Druhej den ráno přišel pan mlynář, kterej tam bydlel ve mlejně a říkal: "Vobsadili nás Rusáci."

Kromě téhle nepříjemné události, strávila naše pamětnice na chatě spoustu hezkých chvil. I přes problémy a stáří se sice na jinou chatu, ale poblíž, stále vrací.

Protože i když jsme tenkrát porazili Rusáky v hokeji, to ještě bylo za toho komunismu, tak celej národ vyšel do ulic, nikdo nic neorganizoval, úplně nadšený jsme byli, že jsme je porazili, jo, v hokeji to bylo, protože jinak jsme nemohli proti nim protestovat.

Líbí se mi, že tímhle způsobem náš národ konečně mohl promluvit proti komunistům.

Kluci, chtěli byste pracovat v nemocnici? Já jo a paní Vaněčková už od dětství taky a právě jí se to vyplnilo.

Ale když jsem se potom toho dočkala, když jsem byla v tom důchodě, tak se mi to vlastně splnilo, co jsem chtěla, tak jsem tam byla strašně šťastná, no.

My jsme se někdy, třeba když jsme, jezdila jsem do toho Pelhřimova do školy, tak jsme se někdy vůbec nemohli dostat, že nemohli jet autobusy, to byli, a teď to projížděli jenom pluhem s koňma a to byli tak

strašně vysoký závěje, že jsme třeba kolikrát se ani těžko dostávali do školy nebo domů, to bylo, každý Vánoce byly bílý a hodně sněhu.

Taky bych chtěl mít hodně zasněžené Vánoce, mrzí mě, že v této době je sníh na Vánoce jen občas. Někdy je sníh třeba jen na konci listopadu a na Vánoce skoro vždy roztaje. Prababička říká, že jsme taky moc fajn generace, jen bysme podle ní měli odložit telefony a víc si užívat života.

Takže bych vám vzkázala jen takhle dál, FANDIM vám všem.